

Sygn. akt IV Ka 1288/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Grebla

Sędziowie: SSO Elżbieta Jabłońska-Malik

SSO Lidia Haj (spr.)

Protokolant: st. prot. Teresa Orlik

przy udziale Magdaleny Woronieckiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 roku,

sprawy skazanego **R. P.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie

z dnia 3 października 2013r. sygn. akt XI K 286/13/P

na zasadzie art. 437 § 2 kpk i art. 440 kpk zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Podgórze w Krakowie do ponownego rozpoznania.

SSO Elżbieta Jabłońska-Malik SSO Tomasz Grebla SSO Lidia Haj

Sygn. akt IV Ka 1288/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IV Karny Odwoławczy

z dnia 27 marca 2014 r. sygn. akt IV Ka 1288/13

W odniesieniu do R. P. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 14 października 2004 r., sygn. akt II K 1994/04/P, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. i art. 286 § 1 i § 3 k.k. popełnione w dniu 3 lipca 2003 r. na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł (dwudziestu złotych);
2. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II K 315/09/K, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 31 października 2008 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz zobowiązano do naprawienia szkody, następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 31 sierpnia 2010 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt IV K 306/09, za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 26 lipca 2009 r. do dnia 11 sierpnia 2009 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat i na mocy art. 33 § 1 i 2 k.k. orzeczono karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz zobowiązano do naprawienia szkody, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 21 grudnia 2011r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt II K 273/10/N, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 kwietnia 2009 r., na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 kwietnia 2009 r., na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce tych kar jednostkowych orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oraz zobowiązano do naprawienia szkody, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty z dnia 15 stycznia 2013 r. sygn. akt II Ko 5824/12/N zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 29 grudnia 2010 r. sygn. akt XI K 418/10 za przestępstwo z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 2 marca 2005 r. na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

6. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 25 lipca 2011 r. sygn. akt XIV K 753/11/S za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 maja 2011 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 maja 2011 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 5 maja 2011 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce tych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz zobowiązano do naprawienia szkody, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia z dnia 4 grudnia 2012 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności oraz postanowieniem z dnia 28 listopada 2011 r. karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 17 maja 2012 r. sygn. akt XI K 110/12/P za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w dniach 18 czerwca 2011 r., 27 czerwca 2011 r., 28 sierpnia 2011 r., 28-30 czerwca 2011 r., 26 sierpnia 2011 r., 5 września 2011 r. na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. popełnionych w dniach 18 czerwca 2011 r., 28-30 czerwca 2011 r. i 5 września 2011 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce tych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz zobowiązano do naprawienia szkody;

Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze w Krakowie w wyroku łącznym z dnia 03 października 2013 r. sygn. akt XI K 286/13/P orzekł następująco:

I. na mocy art. 575 § 1 k.p.k. rozwiązuje karę łączną orzeczoną za zbiegające się przestępstwa wyrokiem z dnia 19 maja 2010 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty sygn. akt II K 273/10/N;

II. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. z zw. z art. 569 k.p.k. biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa w wyrokach: Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009r. sygn.akt IV K 306/09 oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 15 maja 2010r. sygn. akt II K 273/10/N, orzeka wobec skazanego R. P. łączną karę w wymiarze 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności ;/tak w oryginale/

III. na zasadzie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające łączeniu w części nie objętej wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie o objęcie wyrokiem łącznym w zakresie kar grzywnien wymierzonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009r. sygn.akt IV K 306/09 oraz Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 29 grudnia 2010r. sygn. akt XI K 418/10, a objętych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Krkowa-Podgorza z dnia 3 listopada 2012r. sygn. XI K 405/12/P;/ tak w oryginale/

V. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w zakresie czynów w sprawach: Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie o sygn. akt II K 1994/04/P, Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie o sygn. akt II K 315/09/K, Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie o sygn. akt XIV K 753/11/S oraz Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórza w Krakowie o sygn. akt XI K 110/12/P; / tak w oryginale/

VI. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt II wyroku łącznej kary pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy kar dotychczas odbytych w połączonych sprawach;

VII. na mocy art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U.1982.116.124 z późn. zm.) i § 14 ust. 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348 z późn. zm.) przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. z Kancelarii Adwokackiej (...), ul. (...) kwotę 205,64 zł. (dwieście sześć złotych 64/100) wraz z 23% podatkiem Vat tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VIII. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego R. P. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego;

Apelację wniósł obrońca skazanego.

Zaskarżając wyrok w części, tj. w jego punkcie II zarzucił:

1. dokonanie błędnego ustalenia faktycznego, mającego wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegającego na przyjęciu, iż w przypadku skazanego R. P. nie istnieją przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji podczas łączenia orzeczeń ujętych w punkcie II wyroku łącznego;

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego (tak w oryginale) w punkcie II wyroku kary łącznej 3 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności, na skutek połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych przez Sąd Rejonowy w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009 r. sygn. akt IV Ka 306/09 oraz Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 19 maja 2010 r. II K 273/10/N, w sytuacji, gdy okoliczności wpływające na wymiar kary, a mianowicie właściwości i warunki osobiste skazanego, zwłaszcza podczas odbywania kary pozbawienia wolności, resocjalizacja przemawiają za połączeniem orzeczonych kar jednostkowych przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

W związku z tymi zarzutami, obrońca skazanego wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez znaczne złagodzenie wymierzonej skazanemu kary łącznej, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, względnie zasady zbliżonej do zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa Podgórza w Krakowie.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje;

Wniesiona w sprawie apelacja, o tyle na uwzględnienie zasługiwała, że wywołana nią kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku skutkowałą koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Stało się tak, nie za sprawą racji podniesionych w apelacji zarzutów, lecz wskutek stwierdzenia, w trakcie kontroli przez sąd odwoławczy z urzędu, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego art.85 kk, poczynił niepełne ustalenia faktyczne w zakresie uprzednich wyroków, jakie zapadły odnośnie R. P., jak też dopuścił się obrazy art.572 kpk wskutek jego błędnego zastosowania i art. 17§1 pkt 7 kpk wskutek jego niezastosowania.

Jakkolwiek obrońca skazanego zaskarżył wyrok tylko w części, tj. w jego punkcie II i nie zarzucał tych uchybień a tylko kwestionował surowość orzeczonej skazanemu kary łącznej, to stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienia wymagały uwzględnienia z urzędu, bez względu na fakt nie uwzględnienia ich w apelacji obrońcy, w przeciwnym wypadku mogłoby dojść do sanowania orzeczenia rażąco niesprawiedliwego w rozumieniu art.440 kpk i to na niekorzyść skazanego.

Uchybieniem o istotnym i zasadniczym znaczeniu dla wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy, było stwierdzenie, że Sąd I instancji z obrazą art. 85 kk, błędnie ustalił zbieg przestępstw, jako podstawę orzekania kary łącznej.

Sąd Rejonowy zaniechał też wnikliwej weryfikacji poszczególnych skazań w zakresie istnienia podstaw do orzeczenia kary łącznej w aspekcie uregulowania art. 85 kk i przesłanki art.17§1 pkt 7 kpk, a to wobec uprzedniego badania tych kwestii przy orzekaniu w sprawie XI K 405/12/P przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze w Krakowie.

Nie wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na jakiej podstawie faktycznej i prawnej Sąd I instancji nie znalazł podstaw do połączenia wyroku w sprawie II K 1994/04/S. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd uznał, iż nie było warunków z art. 85 kk w tym zakresie i dlatego postępowanie w tym zakresie umorzono na podstawie art.572 kpk. Takie pozbawione szerszej analizy uzasadnienie nie podlega kontroli instancyjnej ani tym bardziej stron procesu.

W tym zakresie stwierdzić należy, że przed datą wydania wyroku sygn. akt II K 1994/04/S tj. 14.10.2004 r. nie zostało popełnione żadne z przestępstw objętych następnymi skazaniami, jakie zapadły w stosunku do R. P., dlatego nie ma przesłanki z art. 85 kk do łączenia tego wyroku z resztą skazań. Kwestia ta była już przedmiotem prawomocnego wyrzeczenia przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze w Krakowie w sprawie XI K 405/12/P (pkt. III tego wyroku k.44v), więc Sąd I instancji powinien był też rozważyć i wskazać w tym zakresie prawidłową podstawę prawną rozstrzygnięcia, a więc art.17§1 pkt 7 kpk, nie zaś art.572 kpk.

Jak wynika z treści i uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji ustalił, że zachodzi zbieg realny przestępstw, za które nastąpiło skazanie R. P. w sprawach:

-IV K 306/09 wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009 roku za występki z art. 286§1 kk w zw.z art.12 kk (pominięto w komparycji i uzasadnieniu wyroku łącznego kwalifikację także z art.12kk) popełniony w okresie od 26 lipca do 11 sierpnia 2009 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby, orzeczeniem kary grzywny 150 stawek po 10 stawka dzienna, którą to karę pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 21.12.2011 r.

-II K 273/10/N wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 19 maja 2010r. (błędnie w zaskarżonym wyroku wskazano datę 15 maja 2010 r. vide k.10 i 23/) za występki z art.13§1 kk w zw.z art.286§1 kk popełniony w dniu 30 kwietnia 2009 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i za występki z art.278§1 kk popełniony w dniu 30 kwietnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby a karę tę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy bliżej nie uzasadnił podstaw faktycznych i prawnych, w tym w konfrontacji z innymi skazaniami R. P., przez wzgląd, na które uznał, iż zachodzi pomiędzy tymi przestępstwami zbieg realny, upoważniający do orzekania kary łącznej i wydania w tym zakresie wyroku łącznego.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji odnotował, że skazanie w sprawie II K 315/10/S Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie nie spełnia wymogów formalnych do orzeczenia kary łącznej, ponieważ czyn ten został popełniony po dacie wydania wyroku w sprawie II K 1994/04/.... Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie.

Dla porządku odnotować należy, że dane o karalności skazanego z Krajowego Rejestru Karnego nie notują jego skazania wyrokiem II K 315/10/S Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie, nie ma też takiego wyroku opisanego w komparycji i sentencji wyroku łącznego. Najpewniej w grę wchodzi wyrok w sprawie II K 315/09/K Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z dnia 2 czerwca 2009 roku skazujący za występki z art.286§1 kk popełniony w dniu 31 października 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata próby, wykonanie, której zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z dnia 31.08.2010 R.

Takie ustalenia i wnioski Sądu I instancji, w kontekście art.85 kk są nieprawidłowe.

Kwestia, że przestępstwo, za które nastąpiło skazanie w sprawie II K 315/09/K popełnione zostało po dacie wydania wyroku w sprawie II K 1994/04/S na pewno uzasadnia nie orzekanie kary łącznej ze skazań w tych dwóch sprawach.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił natomiast w swoich rozważaniach, co przełożyło się na trafność rozstrzygnięcia o karze łącznej, iż walor pierwszego wyroku skazującego, stanowiącego granicę do ustalenia zbiegu realnego przestępstw, ma wyrok w sprawie II K 315/09/K Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z dnia 2 czerwca 2009 roku skazujący za występki z art.286§1 kk popełniony w dniu 31 października 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata próby, wykonanie, której zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z dnia 31.08.2010 r.

Sąd Rejonowy błędnie, zresztą bez żadnego uzasadnienia takiej decyzji, walor pierwszego chronologicznie wyroku skazującego przypisał skazaniu w sprawie IV K 306/09 wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009 roku skazującego za występki z art. 286§1 kk w zw. z art.12 kk (pominięto w komparycji i uzasadnieniu wyroku łącznego kwalifikację także z art.12kk) popełniony w okresie od 26 lipca do 11 sierpnia 2009 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby, orzeczeniem kary grzywny 150 stawek po 10 stawka dzienna, którą to karę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 21.12.2011 r. i w konsekwencji uznał, że w zbiegu realnym pozostają przestępstwa, za które skazano R. P. w sprawie IV K 306/09 i II K 273/10/N wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 19 maja 2010r. (błędnie w zaskarżonym wyroku wskazano datę wydania tego wyroku, jako 15 maja 2010 r.) za występki z art.13§1 kk w zw.z art.286§1 kk popełniony w dniu 30 kwietnia 2009 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art.278§1 kk popełniony w dniu 30 kwietnia 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności w warunkowym zawieszeniu jej wykonania na 5lat próby a karę tę zarządził do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego Kraków Nowa Huta z dnia 15 stycznia 2013 r.

Takie stanowisko Sądu I instancji jest nieprawidłowe, gdyż dwa przestępstwa, za które nastąpiło skazanie w sprawie II K 273/10/N z daty 30 kwietnia 2009 roku z datą wydania wyroku w sprawie IV K 306/09 Sądu Rejonowego w Wieliczce (26 listopada 2009 roku) rozdziela wyrok w sprawie II K 315/09/K Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie wydany w dniu 02 czerwca 2009 roku, co w świetle art.85 kk wyklucza ustalenie, że zachodzi zbieg realny pomiędzy przestępstwami, za które nastąpiło skazanie w sprawach II K 273/10/N i IV K 306/09.

Z uwzględnieniem uregulowania art.85 kk, w myśl, którego jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie

kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, rozważać należało, przy uwzględnieniu, że w przypadku skazanego, walor pierwszego wyroku skazującego ma wyrok z dnia 2 czerwca 2009 roku sygn. akt II K 315/09/K i dat popełnienia przestępstw istniejący zbieg realny przestępstw, za które nastąpiły skazania w sprawach II K 273/10/N i II K 315/09/K.

Z racji daty popełnienia przestępstwa tj. 02 marca 2005 r. wchodziłoby jeszcze w grę skazanie w sprawie XI K 418/10 Sądu Rejonowego w Sosnowcu, ale w sytuacji orzeczenia w tej sprawie tylko kary grzywny, nie podlega ona łączeniu z karami pozbawienia wolności orzeczonymi w sprawach II K 273/10/N i II K 315/09/K, stąd nie ma podstaw z art. 85 kk do uwzględnienia tego skazania w zbiegu realnym.

W sytuacji poprawnego, tj. odpowiadającego wskazaniu art. 85 kk zbiegu realnego, w grę wchodzi kary jednostkowe: 1 rok pozbawienia wolności ze sprawy II K 315/09/K i kary jednostkowe: 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzone w sprawie II K 273/10/N, w której orzeczono karę łączną 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W przypadku nieprawidłowo przyjętego przez Sąd Rejonowy zbiegu realnego w grę wchodzi kary jednostkowe: 2 lat pozbawienia wolności ze sprawy IV K 306/09 i kary jednostkowe: 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzone w sprawie II K 273/10/N, w której orzeczono karę łączną 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Stwierdzenie obrazy art. 85 kk w powyższym zakresie, skutkować musiało orzeczeniem kasatoryjnym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji winien mieć na względzie, iż do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości doszło wprawdzie z urzędu, ale wyłącznie przy apelacji wniesionej na korzyść skazanego, co oznacza, że przy ponownym orzekaniu nie może nastąpić pogorszenie sytuacji prawnej skazanego, w tym sensie, że nie tylko nie może mu zostać orzeczona surowsza kara łączna niż dotąd w zaskarżonym wyroku, / co teoretycznie przy wysokości zbiegających się kar jednostkowych ze spraw II K 315/09/K i II K 273/10/N i maksymalnej granicy kary łącznej z ich uwzględnieniem, w tym przypadku wynoszącej 3 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności, nastąpić nie może/, ale też nie może on znaleźć się w gorszej sytuacji prawnej niż zaistniała by w sytuacji wykonania błędnie przyjętego przez Sąd Rejonowy zbiegu realnego przestępstw oraz orzeczonej na takiej podstawie kary łącznej oraz nieprawidłowo ocenionej dotąd przez sąd I instancji sytuacji prawnej skazanego z uwzględnieniem skazań w sprawach II K 315/09/ K, IV K 306/09, II K 273/10/N, co w praktyce oznaczałoby wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności w sprawie II K 315/09/K i kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności przyjętej przez Sąd I instancji w uchylonym aktualnie wyroku.

W dalszej kolejności, kontrola odwoławcza ujawniła, że Sąd I instancji, w komparacji zaskarżonego wyroku a także w jego uzasadnieniu nie opisał faktu wydania odnośnie skazanego R. P. przez Sąd Rejonowy w Podgórzu w dniu 30 października 2012 r. wyroku łącznego sygn. akt XI K 405/12/P, w treści, którego Sąd ten wypowiedział się w kwestii orzeczenia kary łącznej z uwzględnieniem tych samych skazań, (poza II K 273/10/N w którym dopiero w dniu 15.01.13r. zarządziło wykonanie kary) które aktualnie były w oglądzie Sądu I instancji rozstrzygającego kwestię orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej.

Powyższe o tyle miało znaczenie, że okoliczność, uprzedniego orzeczenia przez Sąd w przedmiocie wydania wyroku łącznego z uwzględnieniem tych samych skazań, które aktualnie weryfikował Sąd I instancji pod kątem podstaw do orzeczenia kary łącznej implikowała, w razie nie ujawnienia się nowych okoliczności treść podstawy prawnej orzekania o umorzeniu postępowania, z uwzględnieniem powagi rzeczy osądzonej, co rzutowało na podstawę prawną wyrzeczenia o umorzeniu postępowania.

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym nie odnotowano w ustaleniach faktycznych wyroku łącznego z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt XI K 405/12/P, Sąd I instancji zaniechał analizy aktualnie badanych

skazań pod kątem wydania wyroku łącznego w kontekście zakresu orzekania w wyroku łącznym XI K 405/12/P i oceny tej kwestii w aspekcie przesłanki z art. 17§1 pkt. 7 kpk.

Jak wynika z sentencji i uzasadnienia zaskarżonego wyroku łącznego, Sąd I instancji dopatrywał się negatywnej przesłanki w postaci powagi rzeczy osądzonej tylko, co do kar grzywny wymierzonych skazanemu w sprawach Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 26 listopada 2009 r. sygn. akt IV K 306/09 i Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 28 grudnia 2010 r. sygn. akt XI K 418/10 z powodu połączenia ich w wyroku łącznym XI K 405/12/P. Nie ustosunkował się przy tym Sąd I instancji do kwestii, że nie ma zbiegu realnego, w kontekście wszystkich wydanych dotąd względem R. P. skazań, pomiędzy przestępstwami, za które nastąpiło skazanie go w sprawach XI K 418/10 Sądu Rejonowego w Sosnowcu i IV K 306/09 Sądu Rejonowego w Wieliczce, ponieważ datę popełnienia przestępstwa ze sprawy XI K, 418/10 czyli 03 marca 2005 roku i datę wydania wyroku w sprawie IV K 306/09 (26.11.2009 r.) rozdziela data wydania wyroku w sprawie II K 315/09/K, czyli 2 czerwca 2009 roku, co eliminowało możliwość przyjęcia zbiegu realnego przestępstw, za które nastąpiło skazanie w sprawach IV K 306/09 i XI K 418/10.

Nie ulega wątpliwości, że w sytuacji objęcia rozstrzygnięciem w wyroku łącznym XI K 405/12/P tych samych skazań, które aktualnie Sąd I instancji weryfikował pod kątem orzekania kary łącznej należało zbadać wnikliwie problem istnienia ewentualnej negatywnej przesłanki orzekania w postaci powagi rzeczy osądzonej, a tego w zaskarżonym wyroku i jego uzasadnieniu brak.

Kolejnym uchybieniem Sądu I instancji, które nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia, ale wymaga odnotowania w celu wyeliminowania takiej praktyki w przyszłości, jest okoliczność, że w komparycji wyroku nie określono w sposób precyzyjny, umożliwiający pełną kontrolę orzeczeń, na podstawie, których zarządzono w stosunku do skazanego w poszczególnych wyrokach opisanych w punktach 2,3 i 6 komparycji, wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oczywistym jest, że dla ustalenia takich postanowień nie jest wystarczające wskazanie jego daty i nazwy Sądu, który je wydał, gdyż w Sądach znajdują się różne Wydziały, które prowadzą różne i liczne sprawy, rejestrowane w różnych repertoriach. Dlatego też tego rodzaju określenie orzeczenia utrudnia jego ustalenie. O ile osoba obeznaną z praktyką sądową i pracą sekretariatu Sądu poradzi sobie w odszukaniu takiego orzeczenia lub w ustali to w trakcie analizy akt sprawy, w której zarządzono wykonanie kary o ile załączono je do akt głównych, to nieprofesjonalna strona już w tym zakresie natrafi na trudności. Nie do zaakceptowania jest sytuacja, aby podstawę orzeczenia Sądu należało odszukiwać w aktach sprawy, skoro powinna być ona jasno i bez wątpliwości wskazana w treści rozstrzygnięcia i jego uzasadnieniu, skoro je sporządzono.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku także nie wskazano, sygnatury postanowień zarządzających wykonanie kar pozbawienia wolności w ww sprawach, nie wskazano ani akt ani karty akt, na której się znajdują takie postanowienia. Jako podstawę takich niepełnych ustaleń faktycznych wskazano w uzasadnieniu wyroku „akta spraw”, w których zapadły wyroki, ale już bez konkretnego wskazania karty tych akt.

Od dawna w praktyce orzeczniczej, zresztą, co wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazuje się, że nie stanowią dowodu akta sprawy, jako całość, lecz tylko konkretnie wskazany przez Sąd znajdujący się w nich dokument czy inny dowód.

Jakkolwiek, trafnie Sąd I instancji przyjął brak zbiegu realnego przestępstw, za które nastąpiło skazanie w sprawach XIV K 753/11/S i XI K 110/12/P, to poza rozważaniami i oceną Sądu I instancji pozostała kwestia, iż problem ten był już przedmiotem oceny w wyroku łącznym XI K 405/12/P, co implikowało konieczność rozważenia przez Sąd powołania prawidłowej podstawy prawnej umorzenia postępowania w tym zakresie i rozważenie celowości umorzenia w tym zakresie postępowania na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk, nie zaś na zas. art.572 kpk, a to przez wzgląd na treść pkt III prawomocnego wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze w Krakowie z dnia 30.10.12 r. XI K 405/12/P./k. 44v/

Końcowo, w celu wyeliminowania możliwości powtórzenia się w przyszłości stwierdzonego przez sąd odwoławczy z urzędu uchybienia zawartego w punkcie VIII zaskarżonego wyroku, odnotować należy, że nieprawidłowo Sąd I instancji orzekł o zwolnieniu skazanego od „kosztów sądowych” zamiast prawidłowo od „wydatków”. Z treści art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr 49 z 1983 poz. 223 z późn. zm.) wynika, bowiem, iż w razie orzeczenia kary łącznej opłatę wymierza się od tej kary. Jeżeli jednak kara łączna została orzeczona wyrokiem łącznym, odrębnej opłaty od tej kary nie pobiera się. W tej sytuacji, przedmiotem orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego mogą być tylko wydatki, a nie koszty sądowe obejmujące na podstawie art.616§1 pkt 1 i 2 kpk opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. W praktyce oznacza to, iż w razie orzeczenia przez Sąd kary łącznej w wyroku łącznym może on obciążyć skazanego wydatkami albo zwolnić go od ich ponoszenia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, stanowiące o obrazie przez Sąd I instancji przepisów art. 85kk, art.17§1 pkt 7 kpk, art.572 kpk, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr 49 z 1983 poz. 223 z późn. zm.), 616§2 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art.624§ 1 kpk, art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk, co mogło mieć wpływ na treść kontrolowanego w toku instancji orzeczenia, na podstawie art. 437 §2 kpk i art.440 kpk zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji rozstrzygnie kwestię wymiaru skazanemu kary łącznej z wyeliminowaniem wszystkich uchybień, które dotąd skutkowały orzeczeniem kasatoryjnym. Przy redagowaniu treści orzeczenia zadbać należy o precyzyjne określenie: dat wydanych wyroków, dat popełnienia przestępstw i ich kwalifikacji prawnej, rodzaju i rozmiaru orzeczonych kar, postanowień zarządzających wykonanie kar warunkowo zawieszonych.

W trakcie orzekania należy mieć na uwadze, że nie zaskarżono uchylonego wyroku na niekorzyść skazanego, co oznacza zakaz pogorszenia jego sytuacji prawnej przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

SSO Elżbieta Jabłońska-Malik SSO Tomasz Grebla SSO Lidia Haj